

(Turpinājums no 3. lpp.)

Laiks pirms Ziemsvētkiem mums bieži šķiet īpaši tumšs un drūms. Pelēki nomākušās novembra debesīs, decembrī bieži uznākošais slapjdranķis un šķīdonis – tas tiešām nav nekā iepriecinošs. Tā vien šķiet, ka tumsa sabiezē visapkārt, un dažkārt tā nav fiziska tumsa vien. Smagums un grūtums nospiež dvēseles. Vai nav divaini, ka tieši šajā laikā iesākas Baznīcas gads? Kad tumsa ir visdziļākā, tajā pēkšņi atspīd gaismā. Gluži kā Israēla tautas smagajos neticības gadsimtos vēstīja pravietis: "Tauta, kas staigā tumsībā, ieraudzīs spožu gaismu. Pār tiem, kas dzīvo nāves ēnas zemē, atmirdzēs gaismā." (Jes. 9:1)

Mēs gaidām šo gaismu atspīdam, ik svētdienu iedodot par vienu sveci vairāk Adventa vainagā. Nav gan īsti zināms, kur un kad šī tradīcija radusies. Kā daudzām mums jau ierastām lietām, tās saknes tiek meklētas un saskaņotas vēl pirmskristīgos ieradumos un rituālos. Tāpat arī nav iespējams precīzi pateikt, kad un kā tā ienākusi Kristīgajā baznīcā. Atrodams vien neskaidras norādes it kā uz viduslaikiem un Vāciju vai Skandināviju. Jau mazliet precīzākas šķiet ziņas par kādu mācītāju un bāreņu patversmes vadītāju Johanu Vihemu Hamburgā 19. gadsimta 40. gados. Viņa audzēkņi pagatavojuši lielu riteni (vai apaļu svečturi) ar 28 svečēm –

4 lielākas un baltas – svētdienām, pārējās – sarkanās. Ikdienas lūgšanas laikā kāds no bērniem aizdedzis katru dienu par vienu sveci vairāk.

Lai kā tur arī būtu bijis, Adventa vainags jau ir kļuvis par stabilu tradīciju arī mūsu baznīcās un mājās. Tā apaļā forma simbolizē Dieva mūžīgumu, jo Dievam nav sākuma un gala. Mūžzaļie augi, no kā tas tiek veidots, atgādina par mūžīgo dzīvību. Arī sveces dažādās baznīcās tiek lietotas atšķirīgi – tās var būt gan baltas, gan zilās, gan violetās; dažkārt viena svece – tā, kuru aizdedzina trešajā Adventa svētdienā, – ir rozā. Šogad, kā tas pēc zināma laika notiek un atkārtojas, pēdējā Adventa svētdiena sakrīt ar Ziemsvētku priekšvakaru. Tad baznīcās tiek turēti vai nu rīta un vakara dievkalpojumi (ar ceturto sveci Adventa vainagā no rīta un eglīti vakarā pēc saules rieta), vai arī tikai Ziemsvētku vakara dievkalpojums.

Lai mums visiem ir svētīgs šis gatavošanās, gaidīšanas un pārdomu laiks, un lai tas nekļūst par drudžainas rosības, skraidīšanas un izmisīgas iepirkšanās laiku!

Sludinājumi

Mīlie bīķerieši!

Visi, visi mīļi aicināti uz draudzes eglīti, kas notiks 26. decembrī plkst. 17.30

Mežciema pamatskolas zālē.

Lūdzam ņemt līdzi groziņus.

DIEVKALPOJUMI SVĒTKU LAIKĀ KRISTUS DZIMŠANAS SVĒTKOS

Svētdien, 24. decembrī, plkst. 18:00

Rīta dievkalpojums plkst. 10:00 nenotiks.

Pirmdien, 25. decembrī, plkst. 10:00

Otrdien, 26. decembrī, plkst. 7:00

VECGADA VAKARĀ

svētdien, 31. decembrī, dievkalpojums plkst. 18:00

No rīta plkst. 10:00 dievkalpojums nenotiks.

Lūdzam ņemt vērā, ka 25. decembrī un 1. janvārī katehēzes un apmeklētāju pieņemšana pie draudzes mācītāja nenotiks.

2006. gada oktobris

Ieņēmumi

Ziedojumi no kolektēm	1 556,54
Draudzes nodoklis	171,00
Mērķa ziedojumi draudzes avīzei	72,90
Hansabankas procenti	0,96
Īres maksa no draudzes nama īrniekiem	30,81
Ziedojumi diakonijai	131,66
Kopā	1 963,87

Izdevumi

Saimnieciskie izdevumi	40,27
Draudzes darbinieku algas	549,79
Ienākumu nod. (par draudzes darbiniekiem)	147,27
Sociālais nod. (par draudzes darbiniekiem)	247,83
Bīķeru draudzes avīzes drukāšana	178,18
Draudzes jubilejas organizēšana	648,02
Apsardze	35,40
Hansabankas pakalpojumi	3,50
Tālrūnis	11,82
Medikamentu iegāde (diakonija)	38,52
Pabalsti (diakonija)	20,00
Saimnieciskie izdevumi (diakonija)	50,00
Kopā	1 970,60

Kristīgais Uzticības Tālrūnis

7460106

e-pasts: kristigaistalrunis@inbox.lv

mājaslapa: <http://www.kristigaistalrunis.lv>

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Redakcija:

Bīķernieku 146, Rīga, LV-1079

e-pasts: bikeru.avize@e-apollo.lv

(C) Bīķeru evaņģēliski luteriskā draudze

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Nr. 9 (16)

2006. gada decembris

Priecājieties, Tas Kungs ir tuvu!

Guntars Baikovs

Baznīcas gads sākas ar Adventu – ar gaidīšanu. Arī pati Kristus baznīca ir sākusies ar gaidīšanu. Ar ilgu – cilvēku mūžam pārāk ilgu – gaidīšanu. Kad pirmie cilvēki, velna varā nokļuvuši, zaudēja

"Priecājieties iekš Tā Kunga vienumēr; es vēlreiz teikšu, priecājieties! Jūsu lēnība lai kļūst zināma visiem cilvēkiem; Tas Kungs ir tuvu." (Fil 4:4-7)

nemirstību un mieru sadraudzībā ar Dievu, aizsākās gaidīšanas laiks. Jo Dievs Ādamam un Ievai uzreiz pēc viņu krišanas apsoltīja sūtīt Kādu, kurš samīs "vecās čūskas", velna, galvu un atvedīs cilvēkus atpakaļ Dieva godības gaismā. (1.Moz 3:15) Kad Ievai piedzima pirmais dēls, Kains, viņa priekā iesaucās: "Esmu dabūjusi to Dieva vīru!" (1.Moz 4:1) Taču tas nebija TAS vīrs, kuru Dievs bija cilvēkiem apsoltījis.

Pagāja vēl četri gari gadu tūkstoši gaidīšanas laika, līdz beidzot Dievs piepildīja savu apsoltījumu, – sūtīja TO vīru, kurš samīna "vecās čūskas" galvu. Dievs ir uzticams, Viņš savus solījumus pilda. Diemžēl bieži vien mums pietrūkst pacietības un dažkārt arī laika, lai Dieva solītā piepildījumu sagaidītu. Taču nu jau divus gadu tūkstošus Ādamam un Ievai dotais Dieva apsoltījums ir piepildīts. Un tas ir prieka avots visām tautām zemes virsū.

Tā Pāvils, mudinot Filipu draudzi "Priecājieties!" gan pamāca "visus svētos Jēzū Kristū" (Fil 1:1), gan arī vēlreiz atgādina par Dieva nemainīgo uzticību, jo nu gaidīšanas laiks ir beidzies. Ja cilvēka sirds savos dziļumos izjūt bailes un vainu Dieva taisno baušļu priekšā, tad viņam nav viegli par Dievu domāt un ir neiespējami pēc Dieva meklēt. Kurš pārkāpējs gan meklē savu tiesnesi un soģi? Kurš tīko, lai viņa pārkāpumi – domās, vārdos un darbos

– tiktu gaismā celti un pār tiem taisna tiesa spriesta? Taču nu, pēc ilgā gaidīšanas laika, ir iemesls priekam!

Un šis iemesls ir "iekš Tā Kunga". Ko gan tas nozīmē? Tas nozīmē, ka Kristū mēs visi esam ar Dievu samierināti, ka Kristus, kā Dievs solījis, ir izdarījis visu, lai ikviens ar mierīgu sirdsapziņu varētu pieiet pie Tēva – nevis baidoties no Viņa dusmām, bet priekā saņemot visu, ko Tēvs ir devis Kristum. "Kas uz Viņu palaujas, nepaliks kaunā." (Rom. 10:11) Kristum Tēvs ir dāvājis visas lietas. Mēs Kristībā esam ar Viņu savienoti, un nu varam priekā gaidīt, līdz beidzot atklāsies Kristus godība, tad arī mēs tiksim pagodināti līdz ar Viņu.

Tas ir mūsu prieka iemesls iekš Tā Kunga. Viņā ir visas lietas. Visu, kas ir Viņam, to debesu Tēvs apsoltījis dāvāt arī

mums. Pieminēsim to, ka Dievs savus apsoltījumus pilda. Atcerieties, kā ticībā uz Dieva apsoltījumu savas dzīves vadīja Ādams, Noa, Ābrahāms un citi Dievam

uzticami vīri Vecajā Derībā. Viņu dzīves laikā Apsoltītais Vīrs tā arī neatnāca. Bet Dievs savu nodomu piepildīja īstajā laikā. Dieva apsoltījumi nav salmiņš, pie kā ķerties; Dieva apsoltījumi ir klints, uz kuras celt savu dzīves namu. Ticība un pieķeršanās Dieva vārdam nav izmisuma solis, tā ir Dieva izredzēto un mīloto bērnu pats drošības un prieka avots.

"Priecājieties vienumēr!" To Pāvils īpaši uzsver, lai mūsu prieks nebūtu atkarīgs no tā, ko redz mūsu acis vai ko jūt mūsu miesa. Lai mūsu prieka avots ir Varenais Dievs, kurš mūs izredzējis! Ja arī acis izbīstas no

pasaules grūtībām un neredz glābiņa, ja arī miesa nespēj stāties pretī ciešanām un šķiet, ka spēki būs galā, tad tomēr mūsu prieka avots vienmēr ir Tas Kungs. Vienmēr. Jo – neatkarīgi no pasaules grūtuma vai viegluma – Dievs savu prātu nemaina, Viņš paliek uzticīgs vienmēr.

Mūsu priekam ir ne vien pamatots cēlonis, bet arī liels uzdevums. "Jūsu lēnība lai kļūst zināma visiem cilvēkiem." Vārds, kuru Pāvils lieto, nozīmē gan lēnprātīgs, gan pacietīgs, gan arī uzmanīgs. Tieši tādiem mums savā priekā ir jābūt kalpojot, lai šī mūsu prieka liecība caur mūsu lēnību būtu redzama visiem cilvēkiem un lai mūsu dzīves spēka un prieka avots Kungs Kristus caur mums varētu atspīdēt visiem.

(Turpinājums 2. lpp.)

Sprediķis

Viesi mūsu draudzē

(Turpinājums no 1. lpp.)

"Jo tas Kungs ir tuvu." Dievs caur Pāvilu mums saka divas lietas – Viņš mums atklāj, kur ņemt spēku priekam, lēnībai un liecībai citiem cilvēkiem un kāds uzdevums mums visiem un arī katram kā Kristus māceklim ir uzticēts.

Kungs ir tuvu. Kas gan varētu dot vēl lielāku drošību? Pats Kungs ir tuvu. Un ne vien tuvu, bet, kā Pāvils raksta Vēstulē galatiešiem: ". nu nedzīvoju es, bet manī dzīvo Kristus." (Gal. 2:20) Kristus pats, kā apsolījis, ir kopā ar mums līdz pasaules galam. Viņš pats ir mūsu prieka un arī stipruma, un lēnības avots – pāri plūstošs dzīvības spēka avots.

Taču tas, ka Kungs ir tuvu, nozīmē arī pamudinājumu. Drīz, pavisam drīz Tas Kungs nāks, lai no visām četrām debess pusēm sapulcinātu savus izredzētos. Vēl ir laiks, lai mēs, Kristus evaņģēliju pasludinādami, darītu lielāku Dieva bērnu pulku. Jo tas Kungs grib, "lai visi cilvēki tiek izglābti un nāk pie patiesības atziņas." (1.Tim 2:4) Tas ir mūsu lielais uzdevums, Kristus atnākšanu gaidot.

Tāpēc Pāvils atkārtoti: "Es vēlreiz teikšu, priecājieties!" Priecājieties, ka mums vairs nav jādomā, vai Dievs sūtīs mums Pestītāju, bet gan – kad Kristus nāks Savā godībā. Priecājieties, jo mums nav jāgaida bezdarbībā. Kungs pats ir mūsu prieka avots un pats plūst mūsos, lai mēs lēnībā nestu liecību visiem cilvēkiem. Liecību, ka tas Kungs ir tuvu – gan šeit Viņa draudzē virs zemes, gan pēc Tēva apsolījumā – Savā otrajā atnākšanā.

"Es vēlreiz teikšu, priecājieties!"
Amen.

Kristības un iesvētības

19.novembrī mūsu dievnāmā notika kristību un iesvētību dievkalpojums – draudzē tika uzņemts Jānis Pakulis.

Jānis par savu ceļu uz baznīcu un ticību stāsta:

Uz draudzi mani atveda mans draugs Dzintars Vizbulis. Viņš zināja par mani un dzīves sarežģījumiem un mudināja mani nākt pie Dieva. Tad arī es sāku nākt uz mācībām, un pa šo laiku manā dzīvē ir notikušas dažādas izmaiņas. Manī ir

nostiprinājusies pārliecība, ka Dievs ir, un es Viņam ticu.

Vēl vienu lietu es zinu pilnīgi droši – Dievs mani sargā. Ne tikai lielās lietās, bet arī ikdienas sīkumos. Es ļoti ceru, ka mana dzīve sakārtosies – ne tāpēc, ka es tagad esmu kristījies, bet tāpēc, ka Dievs ir ar mani. Nezinu, vai es turpmāk grēkošu vai ne, bet es gribu būt Dieva ganāmpulkā, jo, pat ja klājas pavisam slikti, es tik un tā apzinos, ka esmu Dieva bērns. Viņš mani sargā, lai mani pārdzīvojumi būtu vieglāki. Tā es zinu pilnīgi droši. Un es nekristījos kādā formālā iemesla dēļ, piemēram, tādēļ, ka vajadzētu laulāties vai nokristīt bērņus. Es no sirds vēlējos saņemt Kristību, tā bija mana un Dieva lieta.

Evas Lūses teksts un foto

19. novembrī mūsu draudzē viesojās Piltenes iecirkņa prāvests Uģis Brūklene ar kundzi Harinu un divi Usmas draudzes jaunieši – Marija un Arvis. Pēc dievkalpojuma viesi piedalījās arī sadraudzības mielastā, kas, kā parasti, notika sakristejas augšistabā.

Līdztekus prāvesta pienākumu pildīšanai Uģis Brūklene kalpo divās Kurzemes draudzēs – Usmas draudzē (kuru mēs pazīstam no vasaras nometnēm) un Ēdoles draudzē. Tādēļ viens no mūsu pirmajiem jautājumiem prāvestam bija: kā gan tas iespējams, ka mācītājs svētdienā nevada dievkalpojumu savā draudzē, bet ir paņēmis brīvdienu un kā vienkāršs baznīcēns sēž Biķeru draudzes solā?

Prāvests pastāstīja, ka mūsu baznīcas Garīgā personāla aprūpes komisija, rūpējoties par to, lai mācītāji darbu un pienākumu pārslodzē neizdegtu, piedāvā garīdzniekiem nelielu atelpas iespēju – pavadīt nedēļas nogali kopā ar dzīvesbiedrēm Rīgā, nodrošinot naktsmājas Lutera Akadēmijas viesnīcā, kā arī pabalstot tos ar nelielu naudas summu. Tiek gādāts arī par to, lai šo laiku viņi varētu pavadīt pēc iespējas piepildīti.

Šoreiz šādu iespēju izmantojuši Uģis un Harina Brūklenes. Brūkleņu ģimenei šis brauciens ir reizē arī kā

Arvis un Marija, Harina un Uģis Brūklenes, Elīta un Aleksandrs Bītes

dāvana – sveicot ar meitiņas Hesedas piedzimšanu.

Šī bija jau trešā diena Rīgā, pa šo laiku viņi piedalījušies valsts svētkiem vēltītajā ekumeniskajā dievkalpojumā Rīgas Domā, bijuši koncertā, kino un mūzikla izrādē.

Vaicājām, kādēļ no visām Rīgas luterāņu draudzēm viņi svētdienas dievkalpojumam ir izvēlējušies tieši Biķeru draudzi. Uģis Brūklene atbildēja, ka viņu vadījusi vēlme atkal sajūst kaut ko no tās gaisotnes, kas piedzīvota Mežaparka draudzē, kad tur kalpoja profesors Roberts Feldmanis, tāpēc viņi devušies šurp, kur kalpo Aleksandrs Bite, – "mēs abi esam viena tēva dēļ".

Dainas Siliņas teksts un foto

Laulības

Šā gada 18. novembrī tika salaulāti Aleksejs Komarovs un Lūbova Novikova.

Šis jaunais pāris ir no mūsu "kaimiņiem", no Svētā evaņģēlista Lūkas krievu evaņģēliski luteriskās draudzes – mūsu mācītāja Aleksandra Bītes otras draudzes. Aleksejs Komarovs jau vairākus gadus ir krievu luterāņu draudzes priekšnieks. Un savu sievu viņš atradis savā draudzē. Tā kā Sv. Lūkas draudzei sava dievnama nav, laulības notika Biķeru draudzē – tepat, kur notiek arī Lūkas draudzes Bībeles stundas.

Kādā no nākamajiem mūsu avīzes numuriem stāstīsim vairāk par šo draudzi, kas reizi nedēļā – sestdienās – pulcējas mūsu dievnāmā uz Bībeles stundām.

Intervija

Ja tas ir Dieva darbs, tas neiznīks

Eva Lūse

Latvijas Evaņģēliski luteriskās baznīcas Diakonijas centrā jau kopš 1996. gada maija darbojas *Kristīgais Uzticības Tālrunis*. Tālruna brīvprātīgie darbinieki ir tradicionālo kristīgo konfesiju pārstāvji: luterāņi, katoļi, baptisti, pareizticīgie. Katru nakti no 19.00 līdz 7.00 ritā tiek uzklautīti un stiprināti cilvēki, kuriem ir kādi dzīves sarežģījumi, ticības jautājumi vai kuriem vienkārši ir vientuļi un gribas parunāt ar kādu kristieti. Savukārt *Tālruna* darbiniekiem tā ir kristīga kalpošana savam tuvākajam, kurš grūtā brīdī vērsas pēc palīdzības vai padoma. Adventa laikā uz

sarunu aicināju mūsu māsu Diānu Kirilovu, kura jau piecus gadus darbojas šajā palīdzības dienestā.

Kā tu kļuvi par *Uzticības Tālruni* darbinieci?

Tas bija Dieva darbs un Dieva brīnums, un tas notika pirms dažiem gadiem Pūpolsvētdienā. Es parasti nelasu ziņojumus, kas ir pielikti pie ziņojuma dēļa mūsu baznīcas torņa telpā. Bet tieši šajā svētdienā es uz to palūkojos un tūdaļ izlasīju sludinājumu, ka tiek aicināti darbinieki *Kristīgajā Uzticības Tālrunī*. Šī ziņa man neizgāja no prāta. Es vaicāju Ingai Rancānei, vēlāk arī mācītājam, vai, viņuprāt, es būtu piemērota tādām darbam, bet jau tobrīd zināju, ka vēlos to darīt. Arī pirms es sāku nākt baznīcā, vienmēr esmu bijusi tā sauktās *atvērtās ausis*, vienmēr esmu varējusi klausīties un uzklautīties cilvēkus. Tagad, pēc piecu gadu strādāšanas, varu teikt, ka man tas ir vajadzīgs un man tas sniedz gandarijumu, jo šajā kalpošanā – kad nākas kādu cilvēku uzklautīt – es allaž jūtu klāt Dieva darbu.

Un pilnīgi noteikti Dievs katram dežurantam "piemeklē" atbilstošus zvanītājus. Kad es reizēm dzirdu, kādi ir bijuši jautājumi citiem kolēģiem, tad saprotu, ka es tādā situācijā nezinātu, ko teikt. Bet mani zvanītāji ir tie cilvēki, kuriem tieši es varu palīdzēt.

Šobrīd mēs laikiem esam vienīgais kristīgais uzticības tālrunis, un jau apmēram gadu mums arī ir izvietota mājas lapa internetā, kurā cilvēki var jautāt un saņemt atbildes uz visdažādākajiem jautājumiem. Tā var būt gan personiska sarakste (kad atbildi redz tikai jautātājs), gan arī publiska, kad tiek sniegta tā sauktā atvērtā atbilde. Šādas atklātās sarakstes nereti izraisa diskusijas par iesāktu tēmu. Reiz kāda pusaudze, šķiet, metāliste, uzdeva jautājumu – kā mēs varot pielūgt mironi!? Tad gan mēs visi metāmies atspēkot šo mulķību, un internetā izvērtās plaša diskusija. Tādu piemēru ir daudz, tāpēc, manuprāt, arī interneta projekts ir ļoti vajadzīgs un arīzand interesants. Man kā mātei parasti tiek tieši pusaudžu jautājumi. Brīžiem saproti, ka tās ir tikai provokācijas, taču reizēm patiešām jūti, ka cilvēkam ir problēma un viņš meklē atbildi. Sākuma es baidījos atbildēt rakstiski, jutu milzīgu atbildību runāt un dot padomu kā kristiete. Taču es zinu, ka man ir palīgs – Svētais Gars, Viņš man nāk talkā, kad es pati nezinu atbildi. Parasti jautājumu kādu laiku nēsāju sevī, un tad pēkšņi es apjaušu, ka zinu, ko atbildēt. Bet katram no mums atbilžu meklēšanas ceļš ir citāds.

Vēlētos uzzināt, kāds ir mūsu draudzes ļaužu viedoklis par *Kristīgo Tālruni* un par iespēju uzdot jautājumus internetā. Es vairākiem cilvēkiem esmu gan devusi vizītkartes, gan stāstījusi par šādu iespēju, taču atsaučības līdz šim nav bijis.

Pastāsti, lūdzu, par jūsu kolektīvu!

Tālrunī mēs darbojamies apmēram 15 cilvēku no dažādām kristīgām konfesijām. *Tālruna* darbības sākumā cilvēki tika īpaši apmācīti, bet vēlāk kļuva skaidrs, ka galvenais ir atvērtas sirds. Ja es otru cilvēku varu uztvert kā draugu, tad viss ir kārtībā. Reizēm pat vairākas stundas esmu runājusi ar vienu cilvēku, man tas ir palīdzējis daudz ko saprast, līcis par daudz ko domāt, un vieglāk ir arī tam cilvēkam, kas savu sāpi vai problēmu ir izteicis.

Mēs esam nonākuši pie secinājuma, ka mūsu misija nav palīdzēt praktiski. Gadījumi, kad mūsu darbinieki ir tikušies ar zvanītājiem, nav beigušies ne ar ko labu. Cilvēki pārāk daudz cer sagaidīt no mums; mēs varam izdarīt tikai tik, cik mēs varam. Un katram pašam ir jādzīvo sava dzīve, jāizcieš savas ciešanas; mēs varam parādīt virzienu, kur doties, kur meklēt palīdzību.

Darbojoties *Tālrunī*, esmu sapratusi, ka cilvēkiem ļoti bieži nav draugu, ar ko parunāt, nav neviena, kam pavaicāt padomu, – pat tādiem cilvēkiem, kas ir draudzēs. Vairbūt tā ir viņu pašu kautrība, kas viņiem to liedz, bet ir vajadzīgi tādi cilvēki, pie kuriem var vērsties ar sev svarīgiem jautājumiem, vieta, kur katrs to var izdarīt.

Mums pašiem ir ļoti svētīgas tikšanās katru otrdienu. Tad sanākam kādi 8 līdz 10 cilvēki un izrunājam paši savas problēmas. Es esmu droša, ka manu problēmu sapratīs un man palīdzēs. Kādreiz ir tā, ka jau skaļi izsakot un formulējot jautājumu, tu pats pēkšņi zini arī atbildi. Un es atkal saprotu, ka Dievs ir tepat līdzās un mums palīdz – caur tiem, kas mums ir blakus.

Vai vari pastāstīt konkrētu gadījumu, kad kādam ir izdevies palīdzēt?

Kā jau teicu, praktisku palīdzību mēs nesniedzam. Kādreiz ir ļoti smagi zvani, kad saproti, ka tā īsti palīdzēt nemaz nespēj, bet vari pateikt, ka aizlūgsi par cilvēku, vai vienkārši abi kopā lūdzam. Beigās zvanītājs pasaka paldies; tad paliek vieglāk.

Atceros, reiz zvanīja kāds vīrietis un stāstīja, cik viņam grūti klājas, kāds nemiers viņu pārņēmis. Es viņam jautāju, vai viņš ir ticīgs, un sāku stāstīt par ticības lietām. Pēc tam pati nobijos, jo pie mums ir tāds cilvēks: ar Bībeli pa galvu nevajag sist. Tas nozīmē – nav nozīmes uzkrāt cilvēkam smagas un dziļas ticības lietas, ja viņš ir tikai ceļa sākumā. Tad ieteicu viņam vienkārši aiziet uz Baznīcu, jo pasaulē meklēt mieru nav nozīmes. Nezinu, vai viņš paklausīja manam padomam. Reizēm ļoti gribētos zināt, kas ar šiem cilvēkiem notiek tālāk. Nezinu, vai man gribētos viņus satikt savā dzīvē, bet zināt to, kā Dievs tālāk veidojis viņu dzīves, man gan gribētos.

Interesanti ir tas, ka reizēm arī par ļoti skarbām atbildēm ir teikts paldies. Kāda sieviete stāstīja par savu vīru un mīļāko un sacīja, ka esot apjukusi un nezinot, ko darīt. Tad viņai tika stāstīts par grēku, par visu, ko katrs ticīgais zina par šādiem kārdinājumiem. Atbilde sanāca skarba, un mēs bijām pārsteigti, ka vēlāk saņēmām pateicību no rakstītājas.

Domāju, ka ar Dieva palīdzību arī man ir izdevies cilvēkiem palīdzēt, bet pilnīgi droši zinu to, ka šī kalpošana ir vajadzīga man. Tā man ir likusi domāt par lietām, par kurām iepriekš, ikdienas darbos skrienot, neaizdomājos. Bet, runājot ar cilvēkiem, ir jāapstājas un jāieklājas, pēc tam daudz kas jāpārdomā. Šī kalpošana mani pašu ir stiprinājusi ticībā. Manas kolēģes ir teikušas, ka no malas var ļoti labi redzēt manas pārvērtības – šī kalpošana ir darījusi mani stiprāku un pārliecinātāku. Esmu nākusi arī pie kādas atziņas: ja tas ir mūsu darbs Dievam, tad tas var iznīkt, bet – ja tas ir Dieva darbs, tas neiznīks.

Lasītājs jautā

Esmu dzirdējusī, ka tiek runāts par tīšiem un netīšiem grēkiem, apzinātiem un neapzinātiem. Kas tas ir? Vai par neapzinātiem grēkiem saņem piedošanu ir vieglāk?

Edīte

Atbild draudzes mācītājs Aleksandrs Bite

Baznīcā kopš seniem laikiem tiek mācīts par tīšiem un netīšiem jeb apzinātiem un neapzinātiem grēkiem. Jau Vecajā Derībā (piem., 3. Moz. 5:18) tiek norādīts uz neapzinātiem grēkiem, ko cilvēks darījis savas nezināšanas dēļ, – ka arī par tiem ir vajadzīgs izlīgums Dieva un tautas priekšā. Arī Dāvids lūdz: "Šķīstī mani no manām neapzinātām kļūdām!" (Ps. 19:13)

Zīmīgs ir Dāvida izmisuma pilnais izsauciens tieši pirms šīs lūgšanas: "Kas gan apzinās savu nomaldīšanos?" Tas atklāj kādu patiesību, ko ticībā pieaudzis kristietis saprot vai vismaz nojaus, – ka lielāko daļu no saviem grēkiem viņš nemaz tā īsti neapzinās. Pat kristieša grēkatziņa nav pilnīga – ar kādiem saviem neapzinātiem grēkiem viņš, iespējams, pat lepojas, uzskatīdams tos par labām un atzīstāmām lietām vai īpašībām, jo grēks vienmēr vēlas izskatīties pēc tikuma. Un droši vien reizēm mūs par šiem ārēji skaistajiem neapzinātiem grēkiem citi pat slavē un uzteic. Taču grēks paliek grēks, neatkarīgi no tā, vai mēs to apzināmies vai ne, – tas ir pelnījis Dieva sodu un mūžīgu pazudināšanu. Apustulis Pāvils to labi

pasaka korintiešiem: "Es neesmu arī pats sev tiesnesis. Es gan nekā [t.i., nekāda grēka – A. B.] neapzinās, bet tādēļ vēl neesmu taisnots, mans tiesnesis ir Tas Kungs." (1. Kor. 4:3–4)

Piedošanu par saviem grēkiem mēs saņemam kā Dieva dāvanu Kristū. Viņa nevainīgās ciešanas un asiņu spēks mūs šķīsta no visiem mūsu grēkiem – gan apzinātiem, gan neapzinātiem. Te nav nekādas atšķirības starp šiem grēkiem. Tāpēc mums arī jānožēlo visi grēki bez izšķirības – gan apzinātie, gan neapzinātie. Luters savos Šmalkaldes artikulos raksta par patiesu atgriešanos no grēkiem un pret pāvesta ļaunu neīsto atgriešanos, kurā tika mākslīgi izveidota atšķirība starp grēku veidiem grēknožēlā: "Šī atgriešanās nav saskaldīta un nožēlojama kā tā, kas nožēlo tikai izdarītos grēkus, un nav arī nenoteikta kā tā. Jo šī neprāto un nestrīdas par to, kas grēks ir un kas nav, bet met visu vienā kaudzē, sakot, ka viss un visnotaļ pie mums ir grēks. Ko gan lai vēl ilgi meklē, dala un šķiro? Tāpēc arī nožēla te nav nekas nenoteikts. Nekas jau vairs nepaliek, ar ko mēs varētu iedomāties kaut ko labu, lai izpirktu grēku; paliek vienīgi izmisums par visu, kas mēs esam, ko domājam, runājam vai darām utt." (ŠA III, 3:36)

Galū galā Evaņģēlijā izteiktais uzaicinājums "Atgriezieties no grēkiem!" taču nešķiro grēkus, bet runā par tiem visiem bez kādas izšķirības. Arī piedošanu mēs saņemam par visiem grēkiem vienādi – Kristus nopelnā caur ticību, bez mūsu nopelniem vai darbiem: "Bet Dievs Savā žēlastībā tos taisno bez nopelna, sagādājis tiem pestīšanu Jēzū Kristū." (Rom. 3:24) Tāpēc mēs nevaram teikt, ka grēku piedošana būtu vieglāk vai grūtāk saņemama par atšķirīgiem grēkiem. Šādi

mēs varētu runāt tikai tad, ja mums grēku piedošana būtu jānopelna ar saviem darbiem, nevis jāsaņem ticībā.

Taču starp apzinātiem un neapzinātiem grēkiem pastāv būtiska atšķirība, ja runājam par palikšanu ticībā un kristīgu dzīvi. Apzināti grēki var izpostīt mūsu ticību un izdzīt no mūsu sirdīm Svēto Garu. Apustulis Pāvils, brīdinādams ezeziešus no visiem saprotamiem, atklātiem – un tāpēc viegli apzināmiem – grēkiem, noslēdz savu runu, sacīdams: "Un neapbēdiniet Dieva Svēto Garu, ar ko esat apzīmogoti atpestīšanas dienai." Arī Dāvids, piedzīvodams nožēlu un atgriešanos pēc tīšiem un apzinātiem grēkiem – ļaunības pārkāpšanas ar Batsebu un viņas vīra, sava uzticamā karakalpa Ūrijas slepkavības –, lūdz Dievu: "Radi manī, ak, Dievs, šķīstu sirdi un atjauno manī pastāvīgu garu! Neraidi mani prom no Sava vaiga un neatņem no manis Savu Svēto Garu!" (Ps. 51:12–13)

Mēs redzam, ka tīši grēki apbēdina Svēto Garu vai pat izdzina To no cilvēku sirdīm. Ja Svētais Gars ir pametis cilvēka sirdi, tad grēku piedošanu saņem ir nevis grūtāk, bet pilnīgi neiespējami, jo cilvēks ir zaudējis ticību, kas meklē pēc grēku piedošanas un spēj to saņemt.

Protams, mēs ceram uz mūsu Pestītāja žēlastību, ka Viņš mūs atgriezīs arī no visiem mūsu apzinātiem grēkiem, ar ko esam Viņu apbēdinājuši, un uzturēs mūs ticībā līdz galam, taču šāda cerība un palāvība nedrīkst kļūt par pārgalvību un nedrīkst tikt izmantota par aizsegu un attaisnojumu mūsu apzinātiem grēkiem, ka mēs tajos gribētu palikt un dzīvot, – šāds ceļš ved nāvē. Lai Dievs mūs žēlīgi pasargā no jaunas pārgalvības un aplamām domām un dod mums mūžīgo dzīvību Jēzū Kristū!

Tā mūs pamāca Mārtiņš Luters

Par kristieša darbiem un kalpošanu

Vai Dievam kalpot nozīmē ielīst kaktā un nevienam nedz palīdzēt, nedz padomu dot? – Kas grib Dievam kalpot, tas lai paliek pie cilvēkiem un kalpo, ar ko vien varēdams.

Kas Dievu atzīst, atzīst arī Viņa radību, izprot to un mīl, jo radībā Viņš ir iespiedis savas pēdas.

Kristieša darbi – tādēļ, ka tie nāk no ticības Kristum – visi pieskaitāmi skaidriem, krietniem un derīgiem augļiem. Tie ir darbi, ko dara jauna persona, kura atrodas Kristū.

Mums būs strādāt tā, it kā mēs dzīvotu mūžīgi, un tomēr būt tādā prātā, it kā jau šo pašu stundu mūs sagaidītu nāve.

Pie Dieva ticībā tu esi brīvs no visām lietām, bet pie cilvēkiem tu esi ikvienam kalps mīlestībā.

Ticība un mīlestība ir viss kristieša būtības saturs. Ticība saņem, mīlestība dod. Ticība cilvēku pieved Dievam, mīlestība – viņa tuvākam. Ticībā cilvēks ļauj Dieva labdarībai, mīlestībā viņš dara labu otram cilvēkam.

Ievēro, ko Kristus tevis un visu cilvēku labā ir darījis, lai tu zinātu, kas arī tev citu labā ir jādara.

Kas tuvākajam pāiet garām, tas pāiet garām arī Dievam.

Svētīga dzīve, ko cilvēks nedzīvo sev, bet savam tuvākajam, kalpodams ar mācību un palīdzību.

Nepietiek, ka tu pats tiec svētlaimīgo pulkā; tev jāņem arī tavs brālis līdz!

Baznīcas gads

ADVENTS

Laila Čakare

Pirms brīnišķīgā, gaišā notikuma – Kristus dzimšanas svētkiem – četras svētdienas ir gaidīšanas laiks. Mēs gaidām uz mūsu Kunga atnākšanu. Tieši to arī nozīmē latīņu valodas vārds *adventus* – 'atnākšana'.

Pirmās ziņas par Kristus dzimšanas svētku svinēšanu un īpašu sagatavošanās laiku pirms tiem ir no 4. gadsimta beigām.

Mums raksta

Vai draudzei ir vajadzīga avīze?

Būt vai nebūt Biķeru Draudzes Avīzei? – Šāds jautājums tika uzdots vienā no sadraudzības mielastiem, kas aizvien notiek svētdienās pēc dievkalpojuma.

Jautājums skarbs, varbūt tādēļ daži tūdaļ izsaucās: "Jā, protams!" Tas likās tik pašsaprotami, ka cita tēma drīz vien aizstāja šo ar lielāku sparū. Tomēr pēc neilga laika avīzes veidotāji vēlreiz atgādināja, ka mums šis jautājums ir jāizrunā. Šoreiz saausījās itin visi – tāpat jautājums nopietns. Un kā nu ne! Vai tad finanšu pārskats tiek publicēts tāpēc, lai aizpildītu tukšos laukumus avīzes slejās? Vien apskatot mērķa ziedojumus draudzes avīzes izdošanai un izdevumus par tās drukāšanu, kas publicēts novembra numurā, kļūst kaut kā dīvaini, neizskaidrojami.

Bažas par to, vai mums kā draudzei šī avīze ir vajadzīga, šķiet, ir ļoti pamatojas: tā kā nav nekādu atsauksmju, tad nav arī zināms, vai cilvēki to lasa vai ne, vai patīk vai nepatīk tās saturs, arī jautājumi tiek iesūtīti ļoti reti. Tādēļ redakcija ir norūpējusies, vai darbs, kas prasa ne mazums laika un līdzekļu, ir kādam vajadzīgs. Un te man gluži nevilšus radās asociācija par ikvienu no mums. Ja citi nenovērtē to, ko mēs viņu labā darām, rodas sarūgtinājums, jo īpaši, ja šie "citi" ir mūsu tuvākie. Vai tāpat nav ar mūsu avīzi?

Mēs to esam pieņēmuši un uztvēruši kā kaut ko pašu par sevi saprotamu, ko reizi mēnesī varam saņemt. Bet kā tad ar cilvēkiem, kas mūsu visu labā ir pielikuši tik daudz pūļu un ziedojuši savu brīvo laiku, – vai neesam piemirsuši viņiem pateikties, viņus uzmundrināt un atbalstīt šajā svētīgajā darbā?

Vēlreiz pievērsīšos finanšu pārskatam (ja jau esmu sadūšojusies rakstīt). Lai arī draudzes finanšu pārzinātāji sapulcē mūs mierināja, teikdami: "Kaut gan izdevumi pārsniedz ieņēmumus, tomēr gada beigās tie daudz maz izlīdzinās," – tomēr būtu

Kā norādīts 380. gada Saragosas sinodes materiālos – visiem baznīcēniem bija jābūt dievkalpojums sākot ar 17. decembri līdz Epifānijai (Atspīdēšanas diena – 6. janvāris). Tomēr dažādos laikos un vietās šis gaidīšanas un sagatavošanās laiks ir bijis atšķirīgs. Dažviet par tā sākumu tiek minēts 11. vai 15. novembris, citur tiek skaitītas piecas nedēļas līdz Kristus

jādomā par to, vai tad mūsu draudzes spēkos nav šos ieņēmumus palielināt. Lai Dievs mūs uz to svētī!

Manuprāt, Biķeru Draudzes Avīzei ir jābūt. Tajā ir ļoti daudz noderīga un interesanta – sprediķi, mācības, intervijas, iepazīšanās ar jaunajiem draudzes locekļiem, jautājumi un atbildes u.c. Tā ir mūsu draudzes dzīve, brāļu un mūsu sadraudzība Kristū. Tā nu es jūs, mīļie brāļi un māsas, iedrošinu būt atsaucīgiem, rakstīt un jautāt, piedalīties avīzes tapšanā. Izsakiet savus priekšlikumus, ierosiniet tēmas, dalieties ar draudzi savās liecībās, savā atgriešanās stāstā – mums par svētību, par godu Dievam. Sasparosimies – ja kaut viens cilvēks no katras saimes izteiktu savas ģimenes viedokli un nākamajā svētdienā to rakstiskā formā ielīktu kastītē, kas atrodas dievnama torņa telpā, kas zina, varbūt nākamais Biķeru Draudzes Avīzes izdevums nebūs pēdējais, bet mūs visus patīkami pārsteigs?!

Un visbeidzot, tuvojas Ziemsvētku laiks, kad Dievs Tas Kungs mums ir dāvājis Savu Dēlu. Dienu, ik brīdi Viņš žēlastībā un mīlestībā mums sniedz dāvanu pēc dāvanas. Mums ir tik daudz, tik neizmērojami bagāti mēs esam! Ir pienācis laiks mums šīs dāvanas dalīt tālāk – ar sirsnīgu smaidu, ar labu vārdu, ar draudzīgu rokasspiedienu, ar pateicību.

Debus Tēvs, māci mums būt pateicīgiem saņēmējiem un priecīgiem devējiem! Āmen.
Inga Raginska

Redakcijas piezīme

Paldies mūsu draudzes mācai Ingai Raginskai par stiprinošu atbalsta vēstuli. Mūs, Biķeru draudzes avīzes veidotājus, tiešām nopietni nodarbina šajā vēstulē aplūkotie jautājumi. Kopš sākusi iznākt draudzes avīze, ir pagājis jau vairāk nekā gads, un šis ir jau 16. numurs. Tas ir pietiekams laiks un pietiekams darba apjoms, kad pirmais entuziasma vilnis jau ir

dzimšanas svētkiem, kurus vienās baznīcās svin 25. decembrī, citās – 6. janvārī. Tikai 11. gadsimtā pāvests Gregors VII izdod rīkojumu, ka visā Baznīcā Adventa laiks sākas ceturtajā svētdienā pirms Kristus dzimšanas svētkiem. Daudzviet šajā laikā, līdzīgi kā pirms Lieldienām, tika (un joprojām tiek) ievēroti gavēnis.

(Turpinājums 8. lpp.)

LUTERISMA ANATOMIJAS ĪSAIS KURSS NE TIKAI IESĀCĒJIEM

Aleksandrs Bite

(2. turpinājums.)

Evaņģēlijā atklājas Dieva taisnība no ticības uz ticību, kā rakstīts: no ticības taisnais dzīvos!

Senā baznīca bija skaidri sapratusi un izteikusi savās ticības apliecībās Svēto Rakstu mācību par to, ko Trīsvienīgais Dievs – Radītājs, Pestītājs un Svētdarītājs – ir veicis cilvēka labā, taču līdz pat reformācijas laikam bija palikusi neskaidra un aptumšota pati kristīgās vēsts būtība – Evaņģēlijs. Turpmāk mēs apskatīsim to, kā Kristus un apustuļu sludinātais Dieva žēlastības Evaņģēlijs tika par jaunu celts gaismā, skaidrībā un godā un ko tas nozīmēja visai kristīgajai baznīcai.

Svētajos Rakstos izteiktās Evaņģēlija mācības atklāšana un skaidra apliecināšana bija notikums, kas pēc sava nozīmīguma pielīdzināms baznīctēvu cīņai un uzvarai pār senajiem maldiem, kas apdraudēja baznīcu tās ceļa pašā sākumā. Vislielākā pateicība par Evaņģēlija mācības skaidrību, kāda mums šodien ir dota, protams, pienākas Mārtiņam Luteram (1483–1546), kurš smagās iekšējās dvēseles cīņās nāca pie Evaņģēlija mācības skaidras un patiesas izpratnes un kurš smagās ārējās cīņās pret Evaņģēlija pretiniekiem un viltus atbalstītājiem skaidri apliecināja šo Evaņģēlija mācību.

Par savām smagajām iekšējām cīņām jeb, kā viņš pats to sauca, *Anfechtungen* viņš vēlāk raksta savā skaidrojumā par 95 tēzēm: "Un arī "es pazīstu kādu cilvēku", kas apgalvoja, ka viņš šo sodu ir izcietis vairākkārt; tas gan ir ildzis tikai ļoti īsu laiku, taču ir bijis tik smags un ellišķīgs, ka tā spēku nevar izteikt neviena mēle, to nevar aprakstīt neviena spalva, nedz arī tam var ticēt kāds, kas to pats nebūtu piedzīvojis; jo, ja tas sasniegtu savu augstāko pakāpi vai ieilgtu par pusstundu, pat tikai par stundas desmito daļu, cilvēks pavisam un galīgi aizietu bojā un visi viņa kauli pārtaptu par pīšļiem. Šķiet, ka šajā brīdī Dievs ir šausmīgi bargs un līdz ar Viņu arī visa radība. No tā nav iespējams aizbēgt,

un nav nekāda mierinājuma nedz iekšēji, nedz ārēji, bet gan visas lietas cilvēku apsūdz. Tad, asarām līstot, cilvēks saka šos vārdus: "Es esmu atstumts no Tavām acīm." Tas pat neuzdrošinās vairāk sacīt "Ak, Kungs, nesodi mani savā bargumā." Šādā mirklī (un ir dīvaini to sacīt) dvēsele nevar ticēt, ka tā jebkad varētu tikt pestīta, bet gan tikai cerēt, ka sodu nesaņems pilnībā. Bet tā [t.i., dvēsele] taču ir mūžīga, un tā nevar sodu uzskatīt par laicīgu; tai paliek vienīgi ilgošanās pēc palīdzības un nožēlojamās nopūtas, taču tā nezina, kur varētu saņemt palīdzību."

Luters šeit raksta par ciešanām, ko var sajaut vienīgi dziļi ticīga cilvēka dvēsele, kad tā apzinās Dieva dusmas un bargo sodu par visu cilvēka grēcīgumu un visdziļāko samaitātību, kas parādās pat vislabākajos, visizcilākajos darbos un ko nevar dzēst un remdēt pat visdedzīgākā centība darīt labu. Dieva taisnības prasības ir absolūtas: "Esiet svēti, jo Es esmu svēts!" Kā iegūt šo svētumu, kas atbilst Dieva taisnības prasībām, lai spētu izbēgt no Dieva taisnā soda un varētu pastāvēt Viņa tiesas priekšā mūžībā? – Šādi nejaūtā neticīgie, paviršie un glēvie; tas ir dziļas un patiesi varonīgas ticības jautājums, ko savās iekšējās cīņās izmisīgi vaicāja Luters. Taču atbilde uz šo jautājumu ir rodama vienīgi Evaņģēlijā, ar vienu noteikumu – ja cilvēks zina, kas ir Evaņģēlijs.

Savā izmisīgajā cīņā Luters ienīda Evaņģēliju un tajā atklāto Dieva taisnību, jo nesaprata, ko šie vārdi nozīmē. Ar Evaņģēliju, līdzīgi lielākajai visu senāko laiku un viduslaiku teologu daļai, viņš saprata jaunu, daudz pilnīgāku, prasīgāku bauslību nekā tā, ko bija devis Mozus savos bausļos. Tādējādi viņš domāja, ka Evaņģēlijā atklātā Dieva taisnība, par kuru raksta apustulis Pāvils Vēstulē romiešiem 1:17, izvērza pret grēcinieku daudz augstākas prasības nekā Mozus bauslība, un šī iemesla dēļ Luteram šķita, ka pestīšanu nav iespējams iemantot. Domājams, ka ap 1514. vai 1515. gadu Luters piedzīvoja brīnišķīgu Dieva palīdzību savās šaubās un cīņās – Dievs dod viņam saprast apustuļa Pāvils vārdu "Jo tanī [t.i., Evaņģēlijā] atklājas Dieva taisnība" patieso nozīmi. Šo notikumu Lutera dzīvī sauc par "Torņa pārdzīvojumu", un daudzus gadus vēlāk Luters par to raksta šādi: "Protams, es

ar apbrīnojamu centību biju apņēmis iepazīt apustuli Pāvilu viņa Vēstulē romiešiem; bet līdz šim mani bija kavējis nevis manas sirds aukstums, bet gan vienīgi vārdi no 1. nodaļas: "Jo tanī [t.i., Evaņģēlijā] atklājas Dieva taisnība." Es ienīdu šos vārdus "Dieva taisnība", kurus man visi doktori pēc parastā ieraduma bija mācījuši saprast filozofiski, balstoties uz tā saucamo formālo vai aktīvo taisnību, caur kuru Dievs ir taisnīgs un visus grēciniekus soda kā netaisnos. Kaut arī kā mūks es dzīvoju nevainojami, tomēr Dieva priekšā es jutos kā grēcinieks un biju nemierīgs savā sirdsapziņā, un nevarēju cerēt, ka ar gandarīšanas darbiem varētu saņemt izlīgumu ar Dievu. Es nevis mīļēju taisnīgo Dievu, kas soda grēciniekus, bet gan Viņu ienīdu. Es biju īgns pret Dievu – ja ne ar slēptu zaimošanu, tad tomēr ar stipru kurnēšanu, sacīdams: it kā nebūtu pietiekami ar to, ka desmit bausļu dēļ nožēlojamais, iedzimtā grēka mūžīgi pazudinātos grēciniekus nospiež daudzkārtīgas nelaimes! Vai Dievam caur Evaņģēliju ir jāpievieno vēl viena bēda un arī caur Evaņģēliju ir jāpiedraud mums ar savu taisnību un dusmām? Tā es plosījos savā apmulsušajā sirdsapziņā, taču, lai arī tā, dedzīgi pūlējos izprast šos apustuļa Pāvila izteikumus, aiz slāpēm karsti vēlēdamies zināt, ko svētais Pāvils ar to ir gribējis sacīt. Tad Dievs par mani apžēlojās. Es domāju nemitīgi dienu un nakti, līdz es ievēroju šo vārdu kopsakarū, proti: "Jo tanī [t.i., Evaņģēlijā] atklājas Dieva taisnība, kā rakstīts: no ticības taisnais dzīvos." Tad es Dieva taisnību sāku saprast kā tādu, caur kuru taisnais dzīvo kā no Dieva dāvanas..., proti, no ticības, un [es atzinu,] ka ar to šeit ir domāts, ka caur Evaņģēliju atklājas Dieva taisnība, proti, pasīvā, ar kuru žēlsirdīgais Dievs mūs caur mūsu ticību attaisno, kā stāv rakstīts: "Taisnais dzīvo no ticības." Tieši šeit es sapratu, ka esmu no jauna dzimis, ka durvis ir atvērušās un ka es pats esmu iegājis paradīzē. Uzreiz pēc tam visi Svētie Raksti man atklājās jaunā gaismā. ... Tādēļ, ar kādu naidu es iepriekš biju ienīdis vārdus "Dieva taisnība", ar tādu pašu mīlestību es tagad slavēju šo savu vissaldāko jēdzienu, tādēļ šī apustuļa Pāvila rakstu vieta man kļuva par paradīzes luteriem."²

Kad Luters atausa skaidra, Svētajos

Rakstos pamatota Evaņģēlija izpratne, tad pakāpeniski viņam kļuva skaidrāki arī citi Svēto Rakstu mācības jautājumi, jo viss baznīcas mācības kopums nu bija ieguvis jaunas – evaņģēliskas – likumsakarības. Ja līdz šim pestīšanas ceļš baznīcā tika veidots dažādu, bieži vien cilvēku pašu ieviestu bausļu prasību un kādu iedomātu cilvēka darbu un nopelnu gaismā, tad tagad pestīšanas mācība varēja veidoties saskaņā ar Rakstiem Kristus Evaņģēlija un ticības gaismā.

Saites un dzīslas

Apustulis Pāvils Vēstulē kolosiešu draudzei, izmantodams anatomisku līdzību, raksta par tiem, kas novērsušies no patiesās Kristus mācības: "Tāds bez pamata kļūst iedomāts savā miesas prātā un neturas pie galvas, no kuras ar saišu un dzīslu palīdzību visa miesa tiek vienota un kopā saturēta un aug Dieva augumā." (Kol. 2:18–19) Kādas tad ir tās Svēto Rakstu mācības "saites un dzīslas", kas vieno un satur kopā baznīcu un uztur to dzīvā un patiesā saistībā ar Kristu, kas ir baznīcas galva? Skaidrojumam turpmāk izmantosim mūsu baznīcas galveno evaņģēlisko ticības apliecību, kas cieši pamatojoties Bībelē un saskaņā ar Lutera mācību uzrakstīta un iesniegta imperatoram Kārlim V impērijas sapulcē Augsburgas pilsētā 1530. gada 25. jūnijā.

Augsburgas ticības apliecības uzbūvē var ieraudzīt īpašu veidu un loģiku, kas atspoguļo to izpratni par Svēto Rakstu mācību, kāda bija Luteram un kādu to patiesi luterāņi labā ticībā patur arī šodien.

Pirmais artikuls *Par Dievu* ir visas ticības apliecības pamats. Tajā īsi un kodolīgi gan pēc būtības, gan izteiksmes veida tiek apstiprināts tas, ko senie baznīcas tēvi ir mācījuši par Trīsvienīgā Dieva būtību un darbu cilvēka un visas pārējās radības labā – to radot, izglābjot un darot svētu. Par šo mācības daļu nekad nav bijušas domstarpības ar Romas baznīcu vai citiem, taču, sākot jau ar nākamo artikulu *Par iedzimto grēku*, iesākas būtiskas atšķirības, kas ir fundamentāli nozīmīgas Kristus darba un visa evaņģēlija pareizai un skaidrai izpratnei.

Nav iespējams izprast Kristus veikumu, iekams nav izprasts mūsu ļaunums³

Ar šādiem vārdiem Filips Melanhtons savā Augsburgas ticības apliecības apoloģijā ir paskaidrojis artikula *Par iedzimto grēku* nozīmīgumu un būtību. Šie ir ļoti svarīgi vārdi, kurus vajadzētu labi iegaumēt ikvienam, kurš vēlas sevi saukt

par kristieti.

Jau tas vien, ka tūlīt pēc paša galvenā artikula par Dievu tiek apskatīts cilvēka grēcīgums, izsaka ļoti daudz. No izpratnes par iedzimto grēku taču ir atkarīgs viss pārējais, kas baznīcā tiek mācīts. Gluži tāpat, kā no slimības diagnozes ir atkarīga visa tālākā ārstēšana – operācijas, medikamenti, procedūras, kopšana.

Mēs varam iedomāties, kas notiktu, ja ārsts uzstādītu diagnozi nopietni vai pat uz nāvi slimam pacientam nevis atbilstoši viņa reālajam veselības stāvoklim, bet, negribēdams viņu satraukt, piemēram, sacītu: "Jums nekas nopietns nekait. Dzeriet kumelīšu tēju un sargieties no caurvēja!" Slimnieks tajā brīdī varbūt jutīsies atvieglots un pat priecīgs, taču ko viņš sacīs savam "labajam" ārstam pirmsnāves mokās un ciešanās, kad slimību un tās sekas vairs nekas nevarēs noslēpt? Diemžēl šādu vieglprātīgu un paviršu "ārstu" teologu un baznīcas kalpu vidū nav mazums: "Tie grib Manas tautas vānu pavirši dziedināt, sacīdami: miers, miers! – kur miera nav," – par tādiem saka Tas Kungs caur pravieti Jeremiju (6:14).

Diagnoze, ko grēciniekam uzstāda Svētie Raksti, ir ļoti nopietna: "Slims ar grēku, gaidāma drīza, neizbēgama nāves iestāšanās." Tādēļ arī nepieciešama ļoti nopietna ārstēšana. Augsburgas ticības apliecības artikuls *Par iedzimto grēku* to izsaka šādi: "Tāpat arī tiek mācīts, ka pēc Ādama krišanas grēkā visi cilvēki, kas dabiski dzimuši, ir *piedzimuši* ar grēku, tas ir, bez dievbijības, bez palāvības uz Dievu un ar ļaunu iekāri, un ka šī slimība jeb iedzimtā samaitātība patiesi ir grēks, kas arī tagad pazudina un ievēd mūžīgajā nāvē tos, kuri neatdzimst caur Kristību un Svēto Garu."

Protams, cilvēka paša prāts pretojas šādam pazudināšanai spriedumam. Tā sauktajiem labajiem un krietnajiem ļaudīm ir sevišķi grūti pieņemt to, ka viņi būtu tik smagi slimi ar grēku un ka tā dēļ viņiem saskaņā ar Dieva lēmumu būs jāsaņem mūžīgs sods un mokas. Savā ziņā tas atgādina sarunu, ko reizēm nācies dzirdēt:

– "Vai tu dzirdēji, ka ir nomiris N?"

– "Ej, nu! Ko tu saki! Izskatījās taču tik veselīgs un stiprs."

Tā nu ir – mirst gan neveselīga izskata, gan veselīga izskata cilvēki; reizēm tie, kas izskatās slukti, nodzīvo ilgāk. Ar grēku ir līdzīgi kā kādā teicienā: nav absolūti veselus cilvēkus, ir tikai nepietiekami apsekotie.

Runājot par iedzimto grēku, ir jāatceras fakts, ka visi Ādama bērni ir nākuši pasaulē ar vienu un to pašu iedzimtā grēka kompleksu, kas ietekmē un posta visas viņu dzīves jomas. Šajā ziņā nav nekādas atšķirības starp visizcilāko "no sievām dzimušo" – Jāni Kristītāju – un

visneģēlīgāko un briesmīgāko sērījveida slepkavu vai kādu citu nelieti. Mums, cilvēkiem, skaidri redzamā atšķirība ir tikai atšķirība dažādu cilvēku noturībā pret šo visiem piemītošo grēku, spējā pretoties tam, kā arī atšķirības dažādos ārējos apstākļos un iespējās. Kaut gan ārēji šī atšķirība cilvēku grēkos šķiet milzīga, ja cilvēki dzīvotu pietiekami ilgi vai pat mūžīgi bez Dieva žēlastības, kas ierobežo grēka izpaudumus ārēji un iekšēji, visi būtu izdarījuši visu. Būtu jāsavāc vienkopus un jāuzlūko visu pasaules ļaunums un nelietība, lai mēs gūtu aptuvenu un ļoti nepilnīgu priekšstatu par to, ko spēj katrā no mums mītošais iedzimtais grēks.

Paldies Dievam, ka mēs, šādi ļauni grēcinieki būdami, savas dzīves laikā neizdarām ne tūkstošo daļu no tā ļaunuma, uz ko esam spējīgi, taču mēs nesam šo ļaunumu un esam pelnījuši vienīgi sodu. Arī tas labais, ko cilvēks savā dzīvē izdara, ir visai nepilnīgs un grēka samaitāts; Dieva priekšā to vispār nevar saukt par labu. Pat ja vissvētākajam cilvēkam, kāds viens pasaulē bijis, Dieva taisnās tiesas priekšā būtu jāstājas bez Kristus pelnītās piedošanas, tikai ar saviem vislabākajiem darbiem – un citi viņa darbi netiktu ņemti vērā –, tad viņš pavisam noteikti saņemtu mūžīgu sodu un mokas.

Dieva vārda spriedums šajā ziņā ir skarbs un nepārsūdzams: "Gluži, kā ir rakstīts: nav neviena taisna, it neviena. Nav neviena, kas saprot, neviena, kas meklē Dievu. Visi ir novirzījušies, visi kopā kļuvuši nelietīgi. Nav neviena, kas dara labu, it neviena. Viņu rīkle ir atvērts kops, ar savām mēlēm viņi kļuvuši viltnieki, čūsku inde ir aiz viņu lūpām. Viņu mute ir pilna ļaunu un rūgtuma. Viņu kājas steidzas izliet asinis, posts un bēdas ir uz viņu ceļiem, un miera ceļa viņi nepazīst, Dieva bijības nav viņu acu priekšā!" (Rom. 3:10–18)

Tāda ir Dieva uzstādītā diagnoze ikvienam grēciniekam. Šādiem ļaudīm būtu jāiet bojā un papildnam jāsaņem pelnītais sods. Taču Dieva atbilde uz cilvēku grēcīgumu ir cita – Viņa Dēls Jēzus Kristus. Taču mēs nekad nevarēsim saprast, kāpēc Kristus bija jānāk un jāmirst par mums pie krusta, un nevarēsim arī patiesi ticēt uz Viņu, ja nesapratīsim, kādi grēcinieki mēs esam. "Nav iespējams izprast Kristus veikumu, iekams nav izprasts mūsu ļaunums." – Jo mazāks grēcinieks cilvēks šķiet sev pašam, jo nevajadzīgāks un svešāks tam šķitīs arī Kristus un Viņa krusta nopelns. ☩

(Turpinājums nākamajā numurā.)

¹ WA I: 557, 558.

² WA 54: 185, 186.

³ Apoloģija II, 51